

Ο Ίακώβ έξήτασε πάλι τὰ βιβλία του, μὰ δὲν μπόρεσε νὰ βρῆ καμμιά ἐξήγησι. Ὁ σκύλος πού εἶχε βρεῖ, ἦταν ἀκριβῶς ἀπ' τὰ ἴδια σκυλιά πού ἀνέφεραν τὰ βιβλία, μὰ εἶχε φερθῆ πολὺ διαφορετικὰ ἀπὸ ἐκεῖνα...

«Ὅ,τι κι' ἂν ἔκανε αὐτὸ τὸ παιδί, τοῦ γύριζε ἄσχημα. Πράξεις, γιὰ τίς ὁποῖες τὰ μικρὰ παιδιὰ τῶν βιβλίων κέρδιζαν ἐπαίνους κι' ἀνταμοιβές, γι' αὐτὸν εἶχαν ὡς ἀποτέλεσμα τὰ πιὸ δυσάρεστα ἀτυχήματα.

Μιά Κυριακὴ, εἶδε μερικὰ κακὰ παιδιὰ νὰ παίρνουν μιὰ θάρκα ἀπὸ τὴν ἀκρογιαλιά καὶ νὰ ξανοίγονται γιὰ περίπατο στὸ ποτάμι. Αὐτὸ τὸν ἔκανε ἄνω-κάτω γιατί ἤξερε ἀπὸ τὰ διαβάσματά του, ὅτι τὰ παιδιὰ πού πηγαίνουν μὲ τίς θάρκες τίς Κυριακές, πνιγονταὶ ὅλα ἀνεξαιρέτως. Γι' αὐτὸ κι' ὁ Ίακώβ, βλέποντας ἐκεῖνη τὴ στιγμή μιὰ σχεδιά μπροστά του, ἀνέβηκε ἄπάνω κι' ἔτρεξε πρὸς τὰ κακὰ παιδιὰ πού ἔφευγαν μὲ τὴ θάρκα γιὰ νὰ τὰ προλάβῃ καὶ νὰ τοὺς πῆ τί κίνδυνο διέτρεχαν. Μὰ ἕνας κερμὸς δέντρου, πού ἔπλεε ἄπάνω στὸ ποτάμι, ἔπεσε ἄπάνω εἰς τὴ σχεδιά, τὴν ἀναποδογύρισε καὶ τὸ καλὸ παιδί μας πῆγε στὸ φούντο. Εὐτυχῶς, μερικοὶ ψαράδες πού θρискόντουσαν ἐκεῖ, τὸ ψάρεψαν ἀμέσως. Ὁ γιατρός τοῦ ἔβγαλε ἕναν τόννο νερὸ ἀπὸ τὸ στομάχι καὶ τοῦ ἔκανε ἀναπνοὲς μ' ἕνα φυσητήρα.

Ἐκτός ὅμως ἀπ' αὐτὰ ὅλα, ὁ Ίακώβ πούντιασε κι' ἔμεινε ἐθδομάδες στὸ κρεβάτι. Ἀλλὰ τὸ πιὸ ἀπίστευτο ἦταν ὅτι τὰ κακὰ παιδιὰ πού πῆγαν μὲ τὴ θάρκα, εἶχαν ὑπέροχο καιρὸ ὅλη τὴν ἡμέρα καὶ ξαναγύρισαν στὰ σπίτια τους, σῶα καὶ ὕγιη, καὶ ροδοκόκκινα ἀπὸ τὸν καθαρὸ ἀέρα.

Ὁ Ίακώβ Μπλίβενς δὲν εἶχε διαβάσει ποτὲ τίποτε παρόμοιο στὰ βιβλία του. Ἀπόμεινε λοιπὸν κατάπληκτος.

Ὅταν ἔγινε καλὰ, ἦταν βέβαια λιγάκι ἀπογοητευμένος, μὰ ἀποφάσισε νὰ ἐξακολουθήσῃ τὸν δρόμο του. «Ὡς τότε, εἶνε ἀλήθεια, τὰ διάφορα περιστατικὰ πού τοῦ εἶχαν συμβῆ, δὲν ἦσαν τέτοια, ὥστε νὰ μποροῦν νὰ γραφοῦν μέσα στὰ βιβλία, μὰ δὲν εἶχε φτάσει ἀκόμα εὐδωρισμένο τέρμα γιὰ τὸ τέλος τῆς ζωῆς τῶν καλῶν μικρῶν παιδιῶν. Ἐλπίζε πάντα νὰ βρῆ τὴν εὐκαιρίαν νὰ διακριθῆ ἂν ἐπέμενε ὡς τὸ τέλος. Ἄν παρ' ὅλ' αὐτὰ, ἀποτύγχανε, εἶχε τὸν ἐπικηδεῖο λόγο του, ἔτοιμο ὡς τελευταῖο καταφύγιον.

Ἐξέτασε τὰ βιβλία του καὶ εἶδε πὼς εἶχε φθάσει πρὸς τὴν ἡλικίαν πού ἔπρεπε νὰ μπῆ σ' ἕνα καράβι καὶ νὰ ταξιδέψῃ ὡς μούτσος. Πῆγε λοιπὸν καὶ βρῆκε ἕναν καπετάνιο καὶ τὸν παρακάλεσε νὰ τὸν πάρῃ στὸ πλοῖο του. Ὅταν ὁ καπετάνιος τοῦ ζήτησε τὸ πιστοποιητικὰ του, ἔβγαλε περῆφρα ἕνα βιβλίον στὸ ἐξώφυλλο τοῦ ὁποῖου ἦσαν γραμμένα τὰ λόγια:

«Στὸν Ίακώβ Μπλίβενς, ὁ ἀγαπητὸς τοῦ διδασκάλου. Μὰ ὁ καπετάνιος ἦταν ἕνας ἄνθρωπος ἀγροῖκος καὶ, μὴ εἶδε αὐτὸ τὸ χαρτί, φώναξε:

—Νὰ σὲ πάρῃ ὁ διάβολος! Αὐτὸ τὸ παληόχαρτο δὲν λέει καθόλου οὔτε πὼς ξέρεις νὰ πλένης πιάτα, οὔτε νὰ κουβαλᾷς ἕναν κουβά... Φύγε! Δὲν μοῦ χρειάζεσαι...

Αὐτὸ ἦταν τὸ πιὸ καταπληκτικὸ γεγονός τῆς ζωῆς τοῦ Ίακώβ Μπλίβενς. Ἐνα κοπλιμέντο τοῦ δασκάλου ἐπάνω σ' ἕνα βιβλίον συγκινοῦσε πάντοτε καὶ τοὺς πιὸ σκληροὺς καπετανέους κι' ἀνοίγε τὸν δρόμο τῆς ἐπιτυχίας στὰ καλὰ παιδιὰ. Αὐτὸ συνέβαινε πάντοτε, κατὰ κανόνα στὰ βιβλία πού εἶχε διαβάσει. Ὁ Ίακώβ μὲ δυσκολία πίστευε τώρα στὰ μάτια του καὶ στ' αὐτιά του μ' αὐτὰ πού ἔβλεπε καὶ ἄκουγε.

Αὐτὸ τὸ παιδί δὲν εἶχε ποτὲ τύχη. Τίποτε δὲν τοῦ συνέβαινε ποτὲ, ὅπως τὸ περίμενε. Τέλος, μιὰ μέρα πού ἔφαχνε νὰ βρῆ κακὰ παιδιὰ γιὰ νὰ τὰ κατηγήσῃ, βρῆκε μιὰ συντροφιά ἀπ' αὐτὰ μέσα στὸ παλὸν πυριτιδοποιεῖο τῆς πόλεως. Τὰ μαγκόπαιδα αὐτὰ μὴ βρίσκοντας ἄλλο τρόπο νὰ διασκεδάσουν, εἶχαν δέσει καμμιά δεκαπενταριά σκυλιά ἐπὶ τὴν σειρά καὶ τὰ εἶχαν στολίσει μὲ ἄδειους τενεκέδες νιτρογλυκερίνης δένοντάς τους ἐπὶ τὴν οὐρά τους.

ΟΧΙ ΜΟΝΟΝ ΔΕΝ ΤΟΝ ΕΥΛΟΓΗΣΕ ΑΜΑ...

Ἡ καρδιά τοῦ Ίακώβ σπαράχθηκε ἀπ' αὐτὰ. Κάθησε σ' ἕναν τενεκέ, γιατί λίγο τὸν ἐνδιέφερε ἂν θὰ λερωνόταν ἐπὶ τὴν στιγμή πού ἔκανε τὸ καθήκον του καὶ πιάνοντας τὸν

πρῶτο σκύλο ἀπὸ τὸ περιλαίμιο, προσπάθησε νὰ τοὺς λύσῃ.

Μὰ, ἀκριβῶς ἐκεῖνη τὴ στιγμή, ὁ φύλακας τοῦ πυριτιδοποιεῖου ἔφθασε μανιασμένος. «Ὅλα τὰ μαγκόπαιδα τὸ ἔβαλαν ἀμέσως στὰ πόδια, μὰ ὁ Ίακώβ Μπλίβενς, ἄθῶος καθὼς ἦταν, σηκώθηκε ἀμέσως κι' ἄρχισε νὰ λῆν ἕναν ἀπὸ τοὺς πομπώδεις ἐκείνους λόγους πού εἶχε διαβάσει στὰ βιβλία καὶ τῶν ὁποῖων ἡ πρῶτες λέξεις εἶνε πάντοτε: «ὦ! κύριε!...»

Μὰ ὁ φύλακας δὲν περίμενε ν' ἀκούσῃ συνέχεια.

Ἀρπάζε τὸν Ίακώβ Μπλίβενς ἀπὸ τὸ αὐτί, τὸν στριφογύρισε καὶ τὸν χτύπησε μὲ τὴν παλάμη του ἐπὶ τὰ ὀπίσθια πού ἦσαν ἀλειμμένα μὲ νιτρογλυκερίνη ἀπὸ τὸν τενεκέ ὅπου καθόταν.

Ἡ δύναμις τοῦ χτυπήματος ἦταν τόση, ὥστε ἡ νιτρογλυκερίνη ἐξερράγη καὶ τὸ φτωχὸ μας παιδί τινάχτηκε μέσα ἀπὸ τὴ στέγη, μὲ διεύθυνσι πρὸς τὸν ἥλιο, σέρνοντας πίσω του τὰ κομμάτια τῶν δεκαπέντε σκύλων, σὰν τὴν οὐρὰ ἐνὸς χαρταετοῦ. Καὶ δὲν ἔμεινε πειὰ ἴχνος οὔτε ἀπὸ τὸ φύλακα, οὔτε ἀπὸ τὸ παλὸν πυριτιδοποιεῖο ἐπὶ τὴν ἐπιφάνεια τῆς γῆς.

Ὅσο γιὰ τὸν Ίακώβ Μπλίβενς, αὐτὸς δὲν εἶχε οὔτε τὴν τύχην νὰ μπορέσῃ ν' ἀπαγγεῖλῃ τὸν ἐπικηδεῖόν του, πού μὲ τόση δυσκολία τὸν εἶχε ἐτοιμάσει, ἐκτός πειὰ ἂν ἤθελε νὰ τὸν ἀπευθύνῃ στὰ πουλιά. Γιατί, μολοντί ἕνα μέρος τοῦ κορμιοῦ τοῦ ἔπεσε κατ' εὐθείαν ἐπὶ τὴν κορυφὴν ἐνὸς δέντρου μιᾶς γειτονικῆς χώρας, τὰ ὑπόλοιπα σκορπίστηκαν ἐπὶ τὰς γειτονικὰς ἀνέμους.

Ἐταί χάθηκε τὸ καλὸ παιδάκι, ἀφοῦ ἔκανε κάθε προσπάθειαν γιὰ νὰ ζῆσῃ, ὅπως ἔγραφαν ἡ ἱστορίες τῶν βιβλίων, μὰ χωρὶς νὰ τὸ πετύχῃ. Ὅλοι, ὅσοι ζήτησαν, ἔτσι πρόκοψαν, καὶ μόνον αὐτὸ πῆγε κακῆν ἀκῶς.

Γι' αὐτὸ κι' ἐγώ, γιὰ νὰ τὸ ἱκανοποιήσω, ἔστω καὶ μετὰ θάνατον, ἀποφάσισα νὰ γράψω τὴν ἱστορία του ἐδῶ.

MARK TOYAIN

ΤΟΥ ΕΒΓΑΛΕ ΕΝΑ ΤΟΝΟ ΝΕΡΟ. . .

ΤΑ ΒΙΒΛΙΑ ΔΕΝ ΑΝΕΦΕΡΑΝ ΠΟΥΘΕΝΑ ΤΙΠΟΤΑ ΤΕΤΟΙΟ

ΤΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΤΗΣ ΦΥΣΕΩΣ

ΠΟΥΛΙ - ΞΥΠΝΗΤΗΡΙ!

Στὴν Αὐστραλία, μεταξὺ τῶν πολυπληθεστάτων καὶ περιεργωτάτων πουλιῶν πού ὑπάρχουν ἐκεῖ, βρίσκεται καὶ ἕνα πού λέγεται «ζακσάρ» τὸ ὁποῖο ἐπὶ τὴν ἐντολίαν διάλεκτον σημαίνει: «κίσσα πού γελάει».

Τὸ πουλί αὐτὸ, πού παρ' ὅλη τὴν ὀνομασία του, κάθε ἄλλο παρὰ γελάει, ἔχει ἀναλάβῃ τὰ καθήκοντα «ζωντανοῦ ξυπνητηριοῦ», τῶν ἀγροτικῶν πληθυσμῶν τῆς Αὐστραλίας.

Μιὰ ὥρα προτοῦ ἀνατείλῃ ὁ ἥλιος, ἀνεβαίνει ἐπὶ τὴν κορυφὴν τοῦ ψηλοτέρου δέντρου μὲ τὰ μάτια καρφωμένα πρὸς τὴν ἀνατολή. Μόλις δὲ ἰδῆ τὴν πρώτην ἡλιακὴν ἀκτίνα νὰ λογχίζῃ τὸν ὀρίζοντα, θγάζει κάτι ἀλλόκοτους κι' ἀπαίσιους κρωγμοὺς, στὸ ἄκουσμα τῶν ὁποῖων ξυπνοῦν οἱ ἀγρότες καὶ ξεκινοῦν πρῶ-πρῶτὶ γιὰ τίς δουλειές τους.

Ἐπίσης τὸ θράδυ, μιὰ ὥρα πάλι πρὶν δύσῃ ὁ ἥλιος, τὸ «ζακσάρ» αὐτὸ, ἀνεβαίνει ἐπὶ τὸ ἴδιον δέντρο καὶ στέκεται μὲ τὰ μάτια του καρφωμένα ἐπὶ τὴν δύση.

Καὶ μόλις ὁ ἥλιος θυθισθῆ πίσω ἀπ' τὰ σκυτενισμένα βουβά, τὸ πουλί αὐτὸ ἀρχίζει τίς ἴδιες ἀλλόκοτες κρωγγὰς εἰδοποιώντας, θαρρεῖς, τοὺς ἀγρότας νὰ γυρίσουν ἐπὶ τὰ σπίτια τους.

ΑΓΟΡΑΖΟΜΕΝ ξένα εἰκονογραφημένα περιοδικὰ πάσης γλώσσης, τῆς τελευταίας δεκαπενταετίας. Πληροφορίαι: Γραφεῖα «Μπουκέτου», ὁδὸς Λέκκα 7, Ἀθήναι.